

TU, jove moribund que ara m'has dit Amarga,
amargs són els teus llavis per comprendre el meu gust!
Si em trobessis al fons d'una vida més llarga,
quan em diries Dolça també fóres injust.

El meu sabor és fet de milions de vides
que ha apagat el meu bes, obscur en la fredor:
Astres, ànimes, déus. I ara que ets tu que em crides,
seré un instant amarga de la teva amargor...

Gran ocell de silenci, indiferent i muda
germana de la Nit, sobre la carn vençuda
el meu vol és profund i pàllid, però breu.

Calmo, amb dits de repòs, la seva última alarma;
però, més que l'angúnia, m'allunya d'aturar-me
la llum d'alba de l'àngel que ve darrera meu.